

Treballar per al demà

Es arxius tenen molts de punts de contacte amb revistes com la que volem que sigui la *Revista de Girona*. Se centren en documents escrits, però no exclusivament, perquè la imatge i la participació dels lectors són decisives; preserven el record del que s'ha dit, del que s'ha fet o del que ha estat; són obertes a tothom; permeten que qui els consulta pugui saber què va passar en aquell aspecte que estudia; connecten gent o col·lectivitats entre ells i amb el seu passat, una connexió imprescindible perquè puguem decidir lliurement. El segle XX va ser també el segle d'un cert descrèdit dels arxius. Per a Kafka, era el magatzem on hi havia tanta paperassa que l'individu quedava anul·lat; per a Sartre, arxius i biblioteques tenien tan poc sentit com la vida; per a molts poetes, la vida en majúscules passava lluny dels arxius. Borges va recordar-nos que eren també uns dels llocs que s'acostaven més als temples on s'emmagatzema bona part de tot el saber. Ara, en el segle XXI, els arxius són també un punt de partida per poder crear, per poder mantenir la identitat i per poder anar més enllà, tal com va ensenyar-nos, avançant-s'hi una mica, Saramago a la *Història del setge de Lisboa*. Encara que això, a alguns, no ens acabi de convèncer.

Presentem en aquest número de la *Revista de Girona* un dossier nou sobre un tema que en un primer cop d'ull pot semblar que és també un tema dels de sempre. Coordinat per Assumpció Colomer, els set autors «presenten els arxius des d'òptiques ben diverses», tal com escriu ella mateixa a la introducció. Però no som tant davant d'un dossier que reivindica com d'un dossier que sorprèn i que obre portes. En un dels articles, un dels autors es planteja com han de ser els arxius en una Catalunya més justa i lliure. I a tots els altres, els arxius es conjuguen no pas només amb el passat, sinó també amb el futur.

Publiquem també en aquest número de la *Revista de Girona* una entrevista a Martí Anglada, segur que un dels periodistes gironins que ha escrit més sobre el futur immediat de Catalunya. També és per això que ens parla especialment d'Alemanya. I publiquem, sobretot, unes planes d'homenatge a Modest Prats. Si ho hem pogut fer ha estat gràcies a la generositat i a l'entusiasme d'una dotzena de persones que el van tractar especialment i que s'han afanyat a escriure el que els demanàvem. Moltes gràcies. Segur que hi trobareu a faltar, però, un o uns quants dels molts àmbits on en Modest va desplegar el seu mestratge. Dissortadament massa contingut a l'hora d'escriure, en Modest ha deixat petja en molts de camps. Molt més per mitjà de la paraula que no de la lletra escrita. I això, tant i a tants de llocs, que ens ha acabat desbordant una mica, com passa també avui amb els arxius. No hi fa res. També en el que ha dit i en el que ha fet en Modest hi ha moltes de les llavors d'aquest futur que avui grana.

>> Fotomuntatge de Pep Caballé.

Premis. El 26 d'abril passat, Vicenç Relats va obtenir el 31è premi Carles Rahola d'articles periodístics gràcies al reportatge *En Firmo de Cadaqués*, que vam publicar en el número 283 de la *Revista de Girona*. Volem felicitar l'autor de l'article i felicitar-nos per haver contribuït a aconseguir aquest premi. Felicitem també Vicenç Pagès, col·laborador habitual de la *Revista de Girona*, per haver obtingut el Premi Nacional de Cultura.